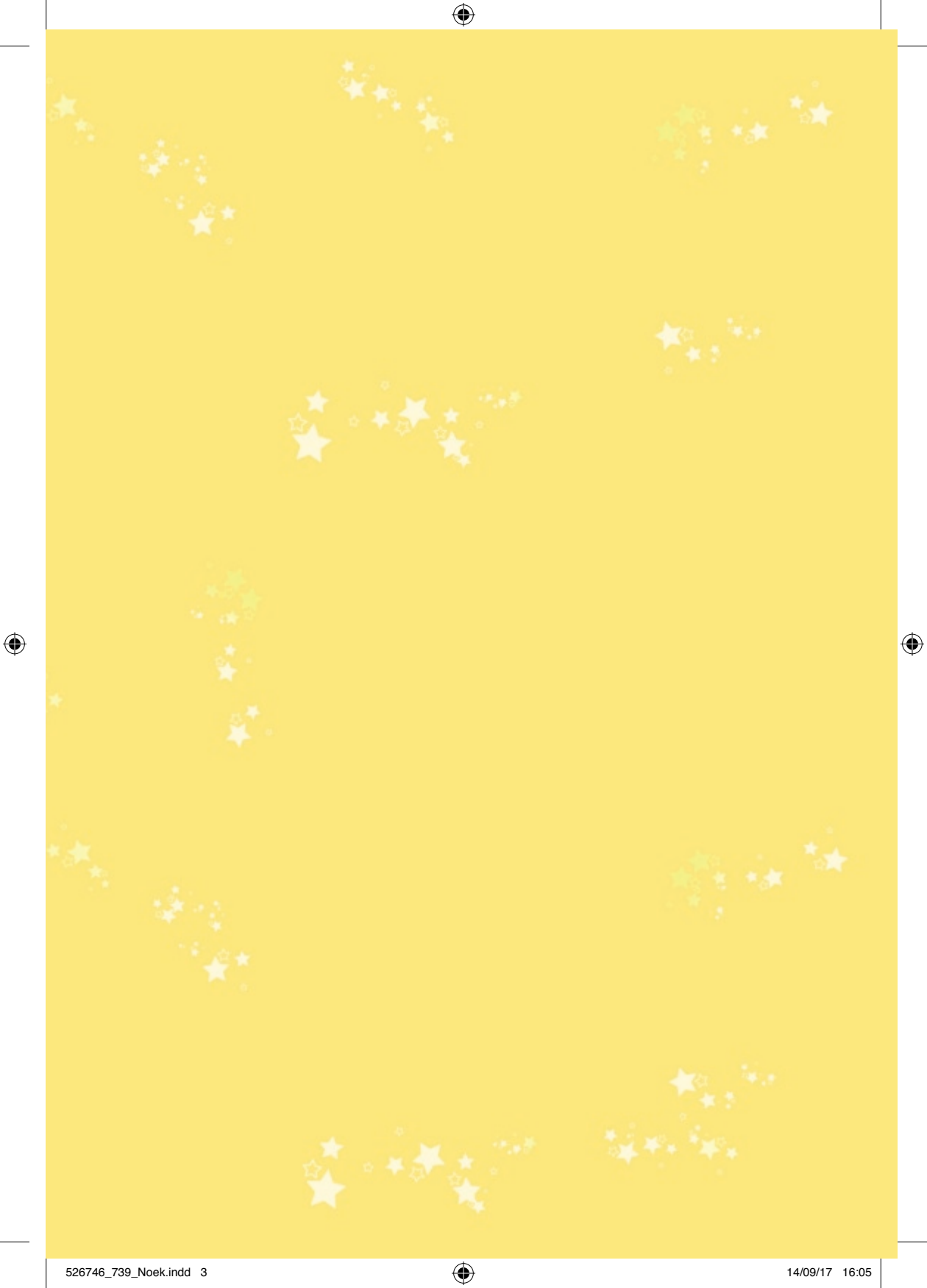
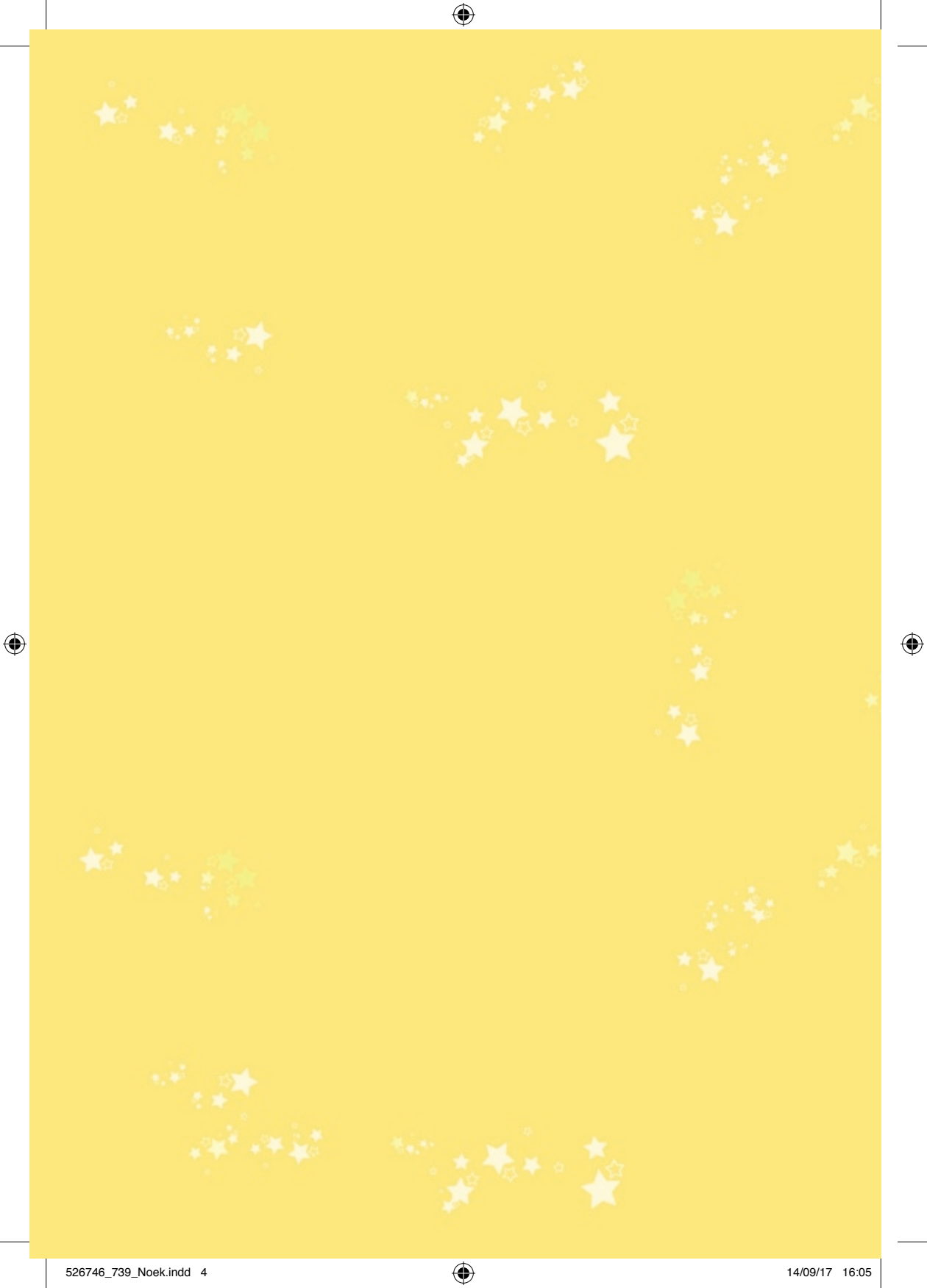

NOEK

de never nooit heks

NOEK

de
never nooit
heks

Judy Voogd met illustraties van Ann De Bode

Van Halewyck

HOOFDSTUK 1

De Rillingen

Ik zakte zowat door de grond. Daar stond ze. En ze had haar hoed op. Haalt jouw moeder je weleens van school met een idiote hoed op haar hoofd? Dan weet je hoe ik me voelde. Nou ja, bijna. Want die van mijn moeder was een punthoed. En ze zwaaide ook nog met haar bezem en riep: 'JOEHOE!'

'Oeps', zei ik terwijl ik me achter de deur verstopte. Oké. Misschien gebruikte ik een ander woord. Zo'n woord dat je beter niet zegt op school. Het is namelijk geen lolletje als je moeder een heks is. En als ik zeg heks, bedoel ik niet zo'n coole met zwarte nagellak en getatoeëerde spinnen. Nee! Zo'n echte. Je weet wel. Met een wrat op haar kin en een rothumeur.

Voorlopig weet niemand op school dat mam een heks is. Behalve Molly. Molly is mijn beste vriendin. En ze heeft een hypermegasuperfantasie. Niemand gelooft ooit een woord van wat ze zegt. Alle geheimen zijn veilig bij haar.

Gelukkig stapt mam meestal pas na middernacht op haar bezem. Dus zien de burens haar niet voorbijzoeven. En als ze toevallig toch iets zien, laten ze de volgende ochtend meteen hun ogen nakijken.

De meeste mensen denken dat we een normale familie zijn. En dat wil ik zo houden. Dus wachtte ik achter de deur tot iedereen weg was.

‘Wat doe je hier?’ vroeg ik aan mam toen de kust veilig was.

‘Ik ben op weg naar het tuincentrum’, zei ze. ‘Hier, draag jij deze even? Ze vallen steeds van mijn bezem. En denk je dat de mensen je een handje helpen? Nee, zodra ze weer bij kennis zijn, beginnen ze te schelden. Heb ik ze soms gevraagd om onder mijn bezem door te lopen?’

Ze liet twee megazware zakken op mijn voeten vallen.

‘Au!’ schreeuwde ik. ‘Wat zit daarin?’

‘Wat denk je?’ zei ze. ‘De bollen natuurlijk. En ze kunnen ze maar beter allemaal ruilen. Ik zal die stomme verkoopster eens laten zien dat geel geen zwart is.’

Vorige herfst, zie je, had ze een hele lading zwarte tulpenbollen gekocht. Maar de verkoopster had zich vergist. En in het voorjaar was onze tuin een oceaan van geel. Mam was razend. Ze houdt alleen van zwart. Haar hoed is zwart. Haar haren zijn zwart. Haar kleren zijn allemaal zwart. Andere kleuren vindt ze knus. En mam haat alles wat knus is.

‘Noek, schiet op! Anders is het tuincentrum dicht’, krijste ze vanaf haar bezem.

Maar ik had geen zin om op te schieten. Ik wist dat er iets afschuwelijks ging gebeuren.

Het was nog erger dan ik dacht. Mam raasde en tierde. De gruwelijkste bezweringen vlogen door de winkel. Alle bloemen vielen van hun steeltjes. De wagentjes speelden botsauto. En de arme verkoopster verschoot van kleur. Ik vrees dat het wel even zal duren voor ze weer roze wangen heeft.

Gelukkig had niemand anders die scène gezien. Eenmaal thuis wilde ik alles zo snel mogelijk uit mijn hoofd zetten. Zelfs al was het door huiswerk te maken. Maar mam griste het boek uit mijn handen.

‘Wat is dat? Tsss ... aardrijkskunde’, siste ze. En ze smeed het door de kamer. ‘Lees liever iets nuttigs.’ Ze wees op een stapel stoffige boeken die ze zelf nooit inkeek. ‘Anders word je nooit een heks zoals ik.’

Alsof ik dat zou willen. Heksen zijn de akeligste mensen op aarde. Hun grootste lol is kinderen de stuipen op het lijf jagen. Weet je wat mam doet? Ze klopt midden in de nacht grijnzend op hun raam. De kinderen gillen natuurlijk: ‘Help, een heks!’ En terwijl ze op hun kop krijgen van hun ouders voor het vertellen van leugentjes, zit mam gierend van het lachen op het dak.

En heksen pesten niet alleen kinderen, maar ook elkaar. Denk niet dat heksensabbats gezellige feestjes zijn. Wanneer ze geen ruzie maken over wie de gemeenste betovering heeft bedacht, proberen ze elkaars bezems te saboteren. Nee, dat is niets voor mij. Ik hou van vliegen, dat wel. Maar in een jet. Ik wil namelijk piloot worden. Dat lijkt me superspannend.

‘Ik word NEVER, NEVER, NOOIT een heks!’ zei ik dus voor de duizendste keer tegen mam. ‘Ik ga geen smerige drankjes brouwen met vleermuisharten en stinkende paddentenen.’

Dat laatste had ik beter niet kunnen zeggen. Bufo is zo gauw op zijn tenen getrapt.

8 ‘Sorry’, zei ik snel.

‘Oh, bekommer je vooral niet om mij. Ik heb geen gevoelens’, zei hij op beledigde toon.

Bufo is mams *familiar*. Je weet wel, een heksenassistent. Iedere echte heks heeft er een. Soms is het een kat, een vogel, een slang of een spin. Of een pad, zoals Bufo. En deze dieren praten. In het geval van Bufo zelfs te veel. Hij laat graag zien hoe intelligent hij is.

‘Trouwens, dat soort dingen gebruiken wij nooit’, ging Bufo verder. ‘We halen altijd rotte garnalen uit de vuilnisbak van de visboer. Die zijn heel effectief. Weet je wat erin zit?’

‘Getver. Dat bedoel ik nou met stinkend’, onderbrak ik hem. Want voor je het weet, komt hij met een lijst zo lang als de Chinese muur. Die overigens negenduizend kilometer lang is. Dat weet ik omdat Bufo het me gisteren nog vertelde.